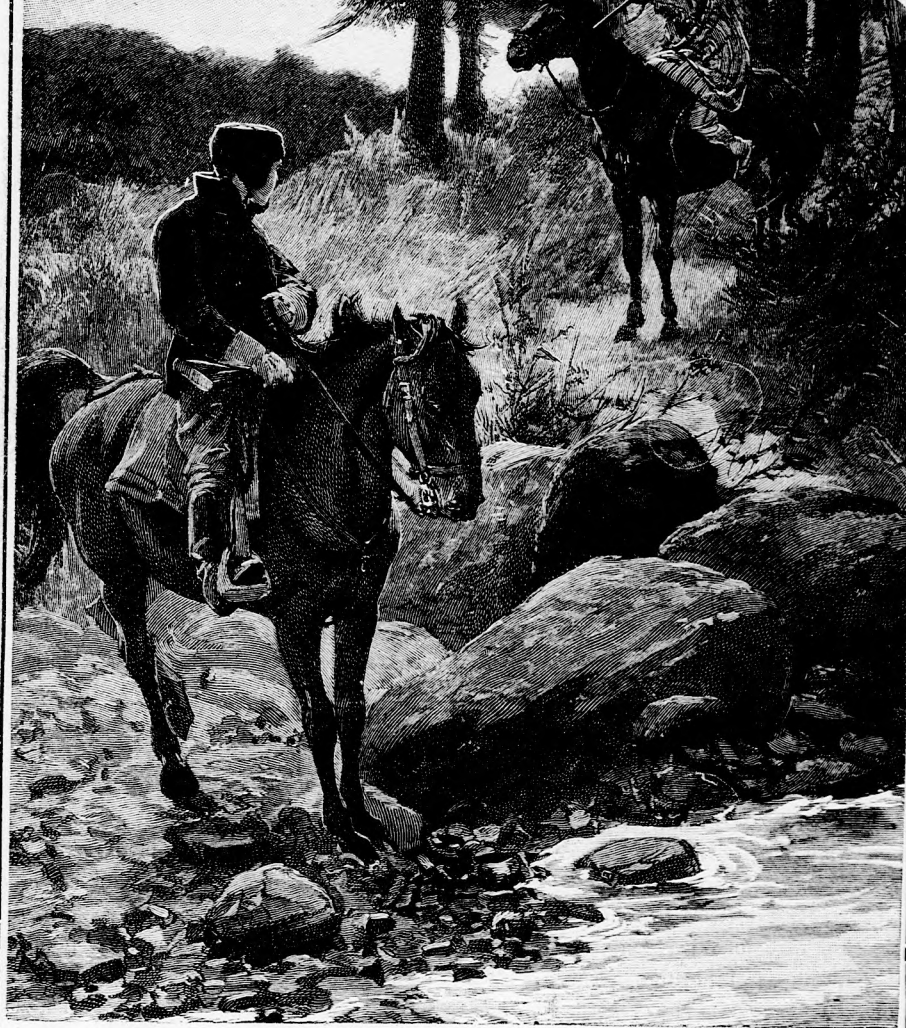

KISRAP

... LÖVÉSRE EMELTE FEGYVERÉT. (Lásd a 116. lapon.)

XLVII. kötet, 8. szám. **Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.** 1894. augusztus 19-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

RÓKASZEM, A VÖRÖSBŐRŰ.

— Elbeszélés, képekkel. —

MÉG alig derengett a késő novemberireggels hideg, sűrű köd nehezedett a földre. A levegő csípős volt s annak a lovasnak, aki ezen a kellemetlen reggelen mégis gyorsan ügetve ipar-

kodott előre a vadon, lakatlan vidéken, nagyon fontos és sürgős utja lehetett.

Jól fel volt öltözve. Prémes sipkája lekötve a fülére, vastag kabátja gallérja feltúrva, kezein meleg keztyű, lábain nagy lovagló csizma. Csak félkezével fogta a kantárt, másik kezében puskáját tartotta maga előtt a nyeregben, mintha minden pillanatban lövésre készen akarna lenni. S oly biztosan ült a lován, mint valami vén huszár. Pedig jóformán legény számba is alig mehetett, alig tizenhat éves fiu volt.

Néha-néha megállította lovát és figyelmesen hallgatózott. Aztán ismét gyorsan ügetett tovább. Mikor már egészen világos nappal lett és a köd is foszladozott, a fiatal lovas minduntalan nagy figyelemmel szét is nézett. Nem láthatott senkit a pusztán, kihalt tájon. De úgy látszik, épp ezzel nagyon meg volt elégedve.

— Talán még nem késő... szolt magában. És talán... talán csakugyan nem is lesz baj... Ez volna a legjobb.

Egészen elkomolyodva sohajtott fel:

— Ha mégis rákerülne a sor... nem tudom, szegény apám, hogy bírja ki...

S mialatt piheús nélkül ügetett odább, gondolatai visszazálltak abba az egyszerű faházba, a honnan hajnali szürkületkor utra kelt.

Messze bent, Észak-Amerika néptelen, vadon vidékén állt a vastag fatörzsekből durván összerótt, de bent azért tágas, kényelmes ház. Több esztendeje már, hogy Karty gazda a családjával itt letelepedett, messze, igen messze a világ zajától. Legközelebbi szomszédja is jó napi járó földnyire esett s kopár síkság, majd ismét őserdő terült el minden oldalon. Csak ott a Karty gazda háza környékén volt egy darab föld megművelve, bevetve s a közeli mezőkön jókora számmal legelészett szarvasmarha, juh, ló. Egyszer-kétszer az esztendőben Karty gazda összeszedte a fölös terményeit és fáradságos utazással bevitte a legközelebbi eső városba, hogy eladja. Egész heti utazásba került, hogy oda jusson. Ott aztán meg bevásárolt mindent, amire szüksége volt, megint egy hétig utazott hazáig s aztán ismét hónapokig békességben dolgoztatott, csak nagy ritkán találkozva egy-egy emberrel, aki véletlenül arra felé vetődött.

Nehéz munkával, de csöndes megelégedésben élt a kis család ott a vadonban. Kartyné asszony dolgos, erős asszony volt, kis leánykájok, a hét éves Edithke, kedves kis csacsogó, vidám jószág, aki mindig földerítette a házat; fiok pedig, Tamás, igazi jobb keze volt az apjának: izmos, szorgalmas, bátor és ügyes.

Hanem egyszer aztán beköltözött a baj és gond az eddig boldog hajlékba: az apa nagy beteg lett. Orvosról, patikáról ott álmodni sem lehetett s hetekig, hónapokig feküdt a beteg, nem csak fájdalmaitól, hanem gondoktól is gyötörve. Mi lesz kis

gazdaságából, ősi vadon közepén tathatja nehéz

— Ne aggódj sokszor Tamás.

én meg anyáék tartunk minden

Meg is tették a késő estig vég munkát. Ha s lovára, »Villán széd telepítvény lakott, éppen dőn ismerte lován, kezében kitől és semmit

Lassan-lassan hogy fölkelhet kiülhetett. Ezz volt elégedve, szorgosan végezen neki maradt tett neki.

— Tudod, Ugy-e, az volna

— Te kis hogy apa mind

— Jaj, nem beteg...

Az volt biz is. És épp eki

Tamás egy telepítvényesné elkomolyodva t

— Baj van, dék pakolnak,

és holnap reg Azt mondják,

Ez már iga A szíu-indián

gazdaságából, mi lesz családjából itt az ősi vadon közepett, ha ő többé nem folytathatja nehéz munkáját!

— Ne aggódjál, édes apám! biztatta sokszor Tamás. Majd meggyógyulsz. Addig én meg anyácskám majd csak rendben tartunk mindent.

Meg is tették és Tamás kora hajnaltól késő estig végezte apja helyett a nehéz munkát. Ha szükséges volt, felült kedves lovára, »Villám«-ra és elnyargalt a szomszéd telepítvényeshez, aki négy-öt órányira lakott, éppen olyan vadonban. Messzi földön ismerte már Tamás a vidéket s jó lován, kezében jó puskájával, nem félt senkitől és semmitől.

Lassan-lassan az apa jobban lett annyira, hogy fölkelhetett és legalább az udvarra kiülhetett. Ezzel a kis Edith nagyon meg volt elégedve, mert míg anyja és Tamás szorgosan végezték dolgaikat, az apa egészen neki maradt, vele játszott, mesélgett neki.

— Tudod, apuska, így van legjobban. Ugy-e, az volna jó, ha mindég így maradna?

— Te kis buksi! Hát azt szeretnéd, hogy apa mindig beteg legyen?

— Jaj, nem azt... hiszen már nem vagy beteg...

Az volt bizony még s nagyon gyöngé is. És épp ekkor jött aztán a másik baj.

Tamás egy napon ismét a szomszéd telepítvényesnél volt látogatóban s nagyon elkomolyodva tért haza.

— Baj van, kedves apám. A szomszédék pakolnak, marháikat már elhajtották és holnap reggel maguk is menekülnek. Azt mondják, a sziú-indiánok föllázadtak.

Ez már igazán nagyon rossz hír volt. A sziú-indiánok területe nem igen messze

volt s ha a vörösbőrűek csakugyan fegyverre kelnek, legelőször is ezt a tájat lepik meg. Jaj akkor minden fehér embernek! Az elkeseredett vörösbőrűek fölperzselnek minden telepítvényt, lemészárolnak minden fehér embert, még aki soha sem vétett is ellenök. Mert ők minden fehér embert gyűlölnék és azt hiszik, egyszer valamikor sikerülni fog valamennyi fehér embert kipusztítaniok. És akkor megint az övék lesz az egész roppant ország, szabadon bolyonghatnak, vadászhatnak mindenfelé. E végből már sokszor lázadtak fel, csak-hogy persze soha sem értek el egyebet, mint azt, hogy elpusztítottak sok magányos, félreeső telepítvényt, de mikor aztán az ellenök küldött katonasággal találkoztak, véres harcok után mindig újra meg kellett hódolniok és a nekik kijelölt területen meghuzódniok.

Karty gazda is nagyon elkomolyodott tehát, de még nem hitte el egészen a rossz hírt.

— Sokszor jártak már ilyen hírek és a végén kiderült, hogy nem igaz. Nem kell mindjárt megijedni és elfutni. Előbb meg kell bizonyosodnunk, van-e csakugyan veszedelem?

Másnap Tamás egy másik szomszédhoz lovagolt át. Onnan vidámabban tért haza. Ez a szomszéd semmit sem tudott a veszedelemről, nem is hitte. Persze, azért mégis igaz lehet.

Kétségek és aggodalmak közt éltek így néhány napig Kartyék. Ők is szerettek volna nem hinni a veszedelem közeledésében. Hogyan induljon a beteg, gyöngé apa több napi fárasztó lovaglásra, ha csakugyan menekülni kell! Mert csak lóháton lehetett azon a tájon utazni. Hát a kis

Edith! És itt hagyják kedves kis gazdaságukat, melyet annyi munkával teremtettek!

De hátha mégis igaz a hír? Akkor mégis csak jobb, ha idején menekülnek.

— Holnap biztos hirt hozok, szólta végre Tamás. Elmegyek a várba, ott bizonyosat tudnak. Mert ha a vörösbőrűek készülődnek, akkor a mi katonáink sem maradnak veszteg.

A vár, melyet Tamás emlegetett, olyan messze volt, hogy rendszeren csak erős egész napi lovaglással lehetett elérni; de Tamás bizott benne, hogy jó lován még haza is tér ma, ha késő éjjel is. A várban mindig volt katonaság, hogy a vörösbőrűeket féken tartsa; veszedelem idején pedig e várba menekültek a szétszórtnan élő telepítvényesek.

Még hajnali szürkület előtt indult el Tamás. Szaporán ügetett, gyorsan haladt. Egyszer gyanus zajt hallott, mintha másik lovas követné. Kissé megdobbant a szíve.

— Ha már itt is volnának a vörösbőrűek, mi alatt mi haboztunk és kétségeskedtünk! Ha már későn volna!

Azontul folyvást kéznél tartotta puskáját. De a gyanus zaj nem hallatszott többé s Tamás megnyugodott, hogy talán csak képzelődött, talán csak a saját lova dobogásának a visszhangját hallotta.

Jó két órai lovaglás után a Cheyenne (olvasd Csejen) folyóhoz ért. Ahol ut sincs, ott persze hidról még kevésbé lehet álmódozni. Azon a vizen keresztül kellett gázolni, átszimatni.

— Novemberben nem éppen kellemes a hideg fürdő, gondolta Tamás. De már csak vágjunk neki, lovacskám!

De nem vágtak neki. Mert e pillanatban lövés dördült s golyó sivitott el a Tamás

füle mellett. Csak egy-két hüvelylyel errébb — és a fejébe furódik.

Tamás villámgyorsan megfordult. Nem messzire egy vörösbőrű harczost pillantott meg, aki lóháton ülve, már ismét lövésre emelte fegyverét (Lásd a képet a czimlapon). Tamás sem késlekedett, ő is fölemelte a puskáját. Minden attól függött, ki lő először.

Nem lőtt egyikök sem. Mert a következő pillanatban a vörösbőrű leeresztette a fegyverét és felkiáltott:

— Ohó! Tamás!

Tamás is ráismert a vörösbőrűre. Szintén leeresztette a puskáját s felkiáltott:

— Te vagy az, Rókaszem!

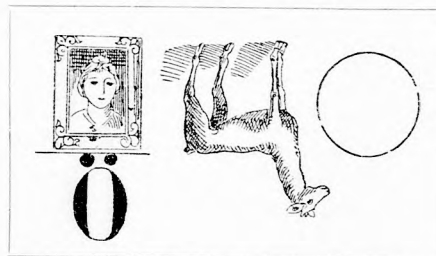
A vörösbőrű megnyomta sarkával a lova oldalát s lassan, nyugodtan odament Tamáshoz, aztán kezét nyújtott neki. Tamás elfogadta, de kemény hangon szólt:

— Ha a golyód talál, Rókaszem, most hogy adhatnék kezét? Ezt nem vártam tőled.

— Nem ismertem rád hátulról. Nem tudtam, hogy jó barátom Tamás, a lovas fehér ember.

(Folytatása következik.)

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza.“

Irta *Schmid Kristóf*. Átdolgozta *Donászy Ferencz*. Hat színes képpel, szép vászonkötésben.

BLJENZÉS
virágot s
kutya is örven
másképp ilyen n
béke királynéja
tartja diadalma

Mert ha a d
ám viszont a b
héttel ezelőtt é
nagy boru és
voltak az ellens
vesztes, pedig a
az ő részén volt
fél. Áldozatul p

A Vicza mia
és egy napon el
Elcsente a Vic
messzibb zugál
keresse Piroska
vencze eltünésér
vetkezett volna,

DIADALMAS BEVONULÁS.

BLJENZÉS riad, kendőt lobogtatnak, virágot szórnak, még a kis Nyafi kutya is örvendezve kaffog. Nem is lehet másképp ilyen nagy öröm napján, mikor a béke királynéja, Pompalinda ő bábu-felésege tartja diadalmas bevonulását.

Mert ha a derűre boru következik, jön ám viszont a boru után derű is. Nehány héttel ezelőtt éppen ezen a helyen volt a nagy boru és háboru. Ödön és Piroska voltak az ellenséges felek és Piroska lett a vesztes, pedig az már tagadhatatlan, hogy az ő részén volt az igazság, ő volt a sértett fél. Áldozatul pedig az ő szép Viczája esett.

A Vicza miatt sokszor évődött vele Ödön és egy napon elhatározta, hogy megtréfálja. Elcsente a Viczát, kivitte a nagy kert legmesszibb zugába és ott eldugta. Hadd keresse Piroska jó ideig és ijedezzen a kedvence eltűnésén. Csakhogy mielőtt ez bekövetkezett volna, egyéb valami történt: Józsi

bácsi jött látogatóba, még pedig azzal, hogy másnap magával viszi Ödönt Budapestre vagy két hétre.

Nagy volt az Ödön öröme és akármire gondolt egyébre, csak az elrejtett bábura nem. Inkább aggasztotta az, hogy éjjel megeredt az eső, talán bizony nem is indulhatnak másnap.

Csakugyan nem indulhattak. A bácsi ezen egy csöppet sem busult, mert hiszen nem baj, ha egy nappal később mennek is. De bezzeg baj volt ám ez Ödönnek. Mert a nap folyamán Piroska váltig kereste a Viczát, Ödönnek pedig eszébe jutott, hogy a Vicza ott kint aligha tönkre nem ázott.

Biz az nem is volt különben. S mikor Ödön oda sompolygott, hogy meggyőződjék a dologról, a gyanakvó Piroska nyomon követte, mindent megtudott és — kész volt a háboru. A bábu annyira tönkre ázott, hogy segíteni sem lehetett rajta; Piroska

sirt, haragudott és első haragjában felkiáltott:

— Már ezt csakugyan megmondom a mamának! Ez csuf gonoszság volt!

Béla, akinek nem volt része a háboruban, vállát vonogatva szólt oda Ödönnek:

— No Ödön, azt hiszem, a te budapesti kéjutazásodnak már vége. A mama nem érti effélékben a tréfát s az lesz a büntetésed, hogy itthon maradsz.

Ödönnek ugyancsak hosszúra nyult a képe. De segíteni már nem tudott, mert Piroska sietve távozott.

És aztán, — aztán nem történt semmi. A báburól szó sem volt. Ödön elutazott a bácsival. Mert Piroska még hallotta, amit Béla mondott. Nagyot sohajtott, aztán letörölte könyeit.

— Nem rontom az örömét. Nem szólok semmit. Mi hasznom a boszúból?

Ödön megszegyenülve gondolt hugoskájára jóságára, de aztán ő sem maradt hátra. Mikor a bácsi Budapesten azt mondta, hogy valami szép emléket vesz neki, Ödön egy gyönyörű bábút kért és meg is vallotta a bácsinak, hogy miért. A bácsi helyeselte.

S ím ez volt Pompalinda, kit maga Ödön diadalmasan vitt oda, ahol a régi Vicza tönkre ment.

— És ne félj Piroskám, soha sem fogok többé azzal mulatni, hogy a te örömedet rontsam!

KEZDŐ HUSZÁR.

(Képpel a 121. lapon.)

SOK nép sétált, vigadott kint a ligetben s ott volt Karcsi is a testvéreivel. Addig jártak-keltek, míg végre eljutottak az ördögmalomhoz, azaz ringlispilhez.

— Ülünk be egyik kocsiba, szóló Irénke. Van nálam pénz és mamácska megengedte, hogy arra költsem, amire akarjuk.

— Jól van, ülünk be — monda Rózsika. Ebbe a hintóba elférünk mind a négyen.

— De én nem ülök oda, szóló Karcsi büszkén. Van itt paripa is, én lóra ülök. Én ugyanis huszár leszek.

Mert Karcsi, mióta Elek bácsit, a huszárkapitányt gyakran látta lovagolni, erősen el volt tökéltve, hogy ő is okvetlenül huszár lesz. Kérte is, hogy vegyenek neki lovat, de apácska ezt semmiképp sem találta sietősnek. Testvérénjei pedig azt merészelték mondani, hogy nem bírná ő még megülni a lovat.

— Most megmutatom, hogy megülöm, gondolá Karcsi. Ez a ló nem igazi eleven ló ugyan, csak fából van faragva és azon a vasrudon függ; de mégis ló. Egyszer meg kell kezdeni a huszárságot.

Irénke háromszor is intette, hogy jobb lesz a hintóban; de Karcsi nem tágitott. Fölültették hát a lóra s az ördögmalom gazdája erős bőr-övvel oda erősítette a vasrudhoz, úgy, hogy le nem eshetett. Aztán megindult a keringés.

Két-három forgás nagyon tetszett Karcsinak, de aztán szédülni kezdett és ijedten kiáltott föl:

— Jaj! Álljanak meg! Mindjárt leesem!

A leányok nevettek, mert hát persze nem esett le, tartotta az erős öv. Mikor végre megállt az ördögmalom s Karcsit leemeltek, Rózsika évelődve mondá:

— No, gyönyörű huszár lesz belőled, ha még akkor is félsz, mikor oda vagy köve a lóhoz. Hogy ülnél hát az igazi lovon?

Karcsi felelni akart, csak tudta volna, mit? Mivel pedig nem tudta, elgondolkozott.

— Hm! Valami hiba van a dolgomban. De, mi?

És még tovább gondolkozott. És végre kitalálta.

— Megijedtem. Nem szabad megijedni. Jövőre nem fogok megijedni.

És Karcsi úgy tett, amint eltökélte. Az első megszegyenülés mindig eszébe jutott s aztán mindjárt arra gondolt, hogy nem szabad mindjárt ijedezni. Még ha baj van is, inkább arra kell gondolni, hogy az ember leküzdje.

Mi lett a vége? Az, hogy Karcsi ma igen ügyes, bátor gyerek s magam is azt hiszem, derék huszár lesz belőle.

ELMEGY

Irta C.

AZ ÉN fióká-
ismét csak
még mindég ne-
betűcsinálást. L-
tavaly — és mi-
nyáron miről is-
de nem olyan r-
ahogy ti irtatok
lia. Az én fiaim
a gyermekek;
a felnőttek, a
hátuk mögött.

Ha jól em-
fiu irt volna. M-
bik, a kékszer-

»Na, velem
lami nagy esem-
utolszor éppen
tört a bizikli-
nál van. Amig
jutott a Kugler-
bombonokat m-
kiegyenlítettük,
bombonjait.

Mikor a bic-
a kertben, nag-
táshoz és szépe-
kocsisunkkal.
ugyan a dolgo-
hogy a négyess-
aztán vittem n-
dobozból, mely-
nek tart s erre
hát még is csak
füstölés közben
dor is ezért sz-
mennyi idő mu-

Tehát János
éppen úgy, a
fekete elé be-
Sarolta is és us-
jobban már ne-
éppen a két l-
megérintettem
ide a gyepelt.

ELMEGYÜNK HAZULRÓL.

Irta Gyarmathy Zsigáné.

AZ ÉN fiókáim ismét nem pályáztak, s ismét csak azért, hogy a természetök még mindig nem veszi be a szünidőn való betücsinálást. De én most is, csak úgy mint tavaly — és mindig — tudom, hogy ezen a nyáron miről irtak volna; el is mondom, de nem olyan nagyosan, azaz okosan, mint ahogy ti irtatok, Izabella, Oszkár és Kornélia. Az én fiaim, ha irnak, úgy irnak, mint a gyermekek; ti pedig úgy irtatok, mint a felnőttek, akiknek hosszú mult áll a hátuk mögött.

Ha jól emlékszem, tavaly a nagyobb fiu irt volna. Most hadd beszéljen a kisebbik, a kékszemű, aki így fogja kezdeni:

»Na, velem még nem történt soha valami nagy esemény, csak egy-egy nagy esés; utolszor éppen a bicziklimről estem le, el is tört a bicikli és most éppen a lakatosnál van. Amíg biczikliztem, Sándor hozzá jutott a Kugler-czukraimhoz és a csokoládébombonokat mind megette belőlük; de ezt kiegyenlítettük, mert én is megettem az ő bombonjait.

Mikor a bicziklimmel nem rohanhattam a kertben, nagy kedvem kerekedett a lóhajtáshoz és szépen kiegyeztünk Jánossal, a kocsisunkkal. Eleinte hallani sem akart ugyan a dologról s még azt is felhozta, hogy a négyessel ő maga is alig bír; de aztán vittem neki néhány szivart abból a dobozból, melyet édes apa a legjobb embereinek tart s erre tüstént másként beszélt. Ugy hát még is csak igaz, hogy a jó gondolatok füstölés közben jönnek. — Bizonyosan Sándor is ezért számítja olyan buzgón, hogy mennyi idő mulva lesz szabad szivaroznia.

Tehát János bele egyezett, még pedig éppen úgy, amint én kívántam: a két fekete elé be volt fogva a Katicza is, a Sarolta is és úgy toporzékoltak, hogy annál jobban már nem is lehetett. Sarolta már éppen a két hátsó lábán állott és ekkor megérintettem a kocsis karját, hogy adja ide a gyepőt. Ebben a pillanatban azonban

ott termett a tanár ur — ez a mi nevelőnk — és azt mondta: — Be, be!

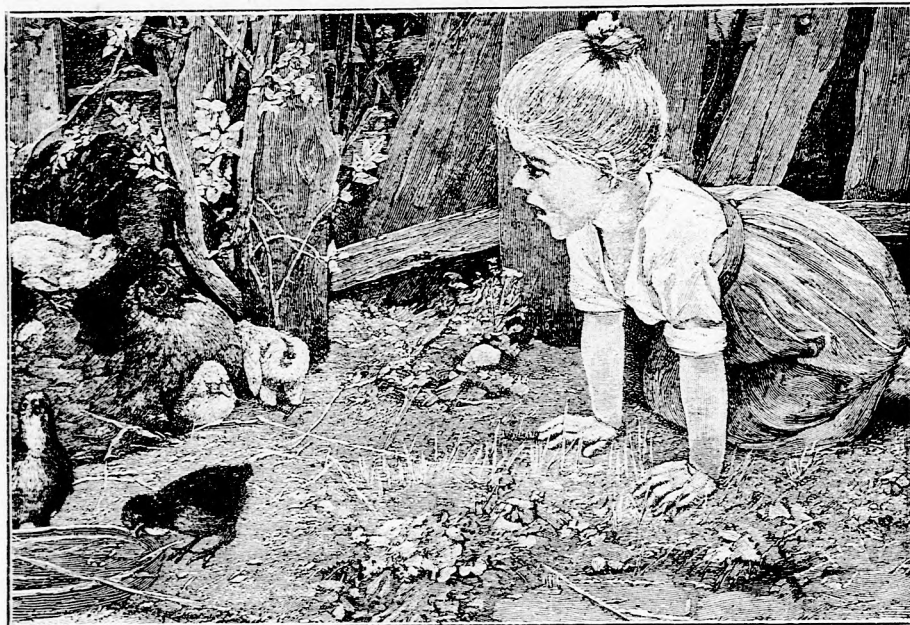
A mi azt jelentette: hogy be a kocsiba!

Na bizony, ez nekem nagyon rosszul esett és egy csöppet sem volt kedvesebb... megmondjam-e hogy minél? Csak azért szégyellem megvallani, mert ti mindnyájan olyan nagyon okosak vagytok s olyan szörnyen vágyakoztok a tudományra. En sem lennék éppen rossz tanuló. S ha dicsekedni akarnék, megmutatnám a bizonyítványomat, ami éppen olyan jó, mint a Sándoré, pedig azt már minden ember tudja, hogy az osztályában ő az első. De ha szeretek is tanulni, annak még sem örvendettem, mikor a latinhoz fogtunk, mert akkor még egy órával előbb kellett fölkelni, mint az előtt, s ez a korai fölkelés éppen úgy esett, mint amikor beültetek a kocsiba.

Eddig mind csak ilyen események történtek velem, s amint látom töletek, az efféleket nem szokás leírni. Most azonban, — most már lesz az én életemnek is egy eseménye. Szeptember elején el fogunk menni hazulról és idegen helyen folytatjuk a tanulást. Ugy tesztek, mintha ezt fel sem venném, pedig egy nap százszor is a szívembe döbben s fáj valahol, de nem tudom hol. Azt hiszem, így van ezzel Sándor is, de ő két évvel öregebb mint én és szégyelli kimutatni: Aztán egymás között mind csak arról beszélünk, hogy majd milyen jó lesz; ott magunkhoz való pajtásokra találunk és korcsolyázó pálya is van az iskola udvarán, színházba is el-elvisznek, jó lesz ott nagyon! És amíg ezekről beszélünk, úgy is hisszük, de aztán eszembe jut... jaj! Sok minden jut az eszembe, még az is, hogy akkor nem lesz ott mamika és estve, mikor lefekszünk, nem jó az ágyunkhoz s nem simogatja meg az arcunkat... de hát majd csak lesz szünidő és akkor haza megyünk és... és az nagyon jó lesz.

Tehát szeptember 1-én tul én is megírnám, hogy mi volt az »életem legfőbb élménye«. Pedig akkor sem fog más egyéb történni, csak hogy — elmegyünk hazulról!...

MEGLEPŐ FÖLFEDEZÉS.

TYUK koma, tyuk koma!
Hát ez már micsoda?
Hiszen a mit látok,
Az eleven csoda!

Kétféle csibéd van?
Vajh miféle szerzet,
A kit oly gyöngéden
Takargat a melled?

Nem hegyes a csőre,
Nem csipeg, de hápog;
A lábain pedig
Uszóhártyát látok!

— Jól látod, Iluska,
Mind meg van egy szálig,
Mert e kicsikéből
Majd csak kacsa válik.

Csak mostoha fiam,
De föl kell nevelnem,
Hogy a gazdasszonyuk
Ne csalódjék bennem.

Viselem is gondját
S tudom meg nem bánja,
Hogy a jó öreg tyuk
Volt a mostohája.

KEZDŐ HUSZÁR. (Lásd a 118. lapon.)

A KIGYO KIRÁLYNŐ.

— Mese, képekkel. —

MOL volt, hol nem volt, biz az már ha volt is, nagyon régen volt, hogy Bálint urfi egy napon boszusan és elégedetlenül dörmögte:

— Már ugy látom, ma megint csak kenyér és szalonna lesz az ebéd. Még csak egy fia-nyulat sem láttam, pedig reggel óta itt lesem.

Ujra szétnézett, hogy szinte kidülledtek a szemei, de biz ott még csak egy árva ürögét sem lehetett látni az egész erdőben. Még pedig nem azért, mintha a sűrűn álló fáktól nem lehetett volna messzire látni; csak ugy mutatóba állt itt-ott egy félig kiszáradt vén fa és réges-régen volt az, amikor ezt a helyet még igazán erdőnek mondhatták. Most már köves, kopár pusztaság volt, ahová még a madár is ritkán

tévedt. Tudta, hogy ott nem talál harapni valót.

Bálint urfi tehát nem igen jó vadászterületet választott. De ha nem volt más! Tilosba, a szomszéd urak erdeibe nem akart menni; neki pedig, azaz hogy az apjának, egyebe sem volt ennél a letarolt erdőnél, egy nagy mocsárnál, egy kis darabka szántóföldnél, no meg az ódon, omladozó várkastélynál.

— Bizony csak nincs szerencsém, hogy nem tud egy nyulacska vagy őzecske a szomszédból ide tévedni, buslakodott Bálint urfi. Magam miatt nem sokat törőd-ném vele ... de mit adjak szegény jó apámnak, aki olyan nagy betegen nyomja az ágyat!

Izmos, erős, kemény legény volt Bálint urfi, de mégis könybe lábadtak a szemei,

mikor beteg igazán szer a gondolat nek még o milyen a b

No, ez már fölös az öregnek csenye. Mást ott le csak hallja A vén An nagy sietve

— Bálint ha még él Attól tart

Ugy tör lelkendezve már örök illő tisztess

Most m ur lett, az nek, ami Csakhogy nézni a m hamar elk száz eszter várkastély toztak hozott mind gazdálkod makat elp maradt e hegyoldal, volt, meg hegyen tú a várkasté a várkasté hatalmas ban heve

mikor beteg apjára gondolt. Mert őszintén, igazán szerette s a szive is összefacsarodott a gondolatnál, hogy a szegény beteg öregnek még csak olyan étket sem adhat, a milyen a betegnek való.

No, ez nagyon nemes indulat volt, de már fölösleges kesergés. Nem kellett már az öregnek sem őzpecsenye, sem nyulpecsenye. Mert amint Bálint urfi még folyvást ott leste nagyhiába a vadat, egyszerre csak hallja, hogy a nevét kiáltozza valaki. A vén Andorás, a hűséges régi szolga jött nagy sietve s már messziről kiáltotta:

— Bálint urfi! Hamar! Siessen haza. ha még életben akarja látni jó atyjaurát! Attól tartok, vége lesz, mire hazaérünk.

Ugy történt csakugyan. Mire Bálint urfi lelkendezve berohant, a várkastély öreg ura már örökre elszenderült. Hát eltemették illő tisztességgel.

Most már aztán Bálint *urfi*ből Bálint *ur* lett, az ősrégi várkastélynak és mindennek, ami hozzá tartozott, egyedüli ura. Csakhogy Bálint ur, amint körül kezdett nézni a maga örökségében, bizony nagyon hamar elkészült vele. Hajdanában, ugy pár száz esztendővel előbb, hatalmas és fényes várkastély volt az, roppant uradalmak tartoztak hozzá, pompa és gazdagság uralkodott mindenütt; de a kastély urai rosszul gazdálkodtak, a nagy kincseket, uradalmakat elpredálták és Bálint urra már nem maradt egyéb, mint az a köves, sziklás hegyoldal, melyen hajdanában sűrű erdő volt, meg egy mocsaras rét ezen a sziklás hegyen túl és egy kicsi darabka szántóföld a várkastély szomszédságában. No meg maga a várkastély. Csakhogy ez a hajdan fényes, hatalmas várkastély már nagyobbbrészt romban hevert. Bástyái, falai egymásután le-

düledeztek, a hajdani pompás termek, csarnokok mennyezete beszakadt és úgy maradt; mert az igazítás, építés sok pénzbe került volna. A kastély egyik végében volt még néhány szoba, ahova be nem csorgott az eső, ott huzta meg magát Bálint ur.

De ez mind nem volt éppen valami nagy ujság és meglepetés Bálint urnak. Tudta ő már gyerekkorától fogva, hogy hiába van az a híres ősi várkastély, biz ő azért nagyon szegény ember. És mert rég tudta, hát most sem igen busult miatta.

— Szegényesen majd csak megélek valahogy, biztatta magát. Eddig is csak úgy éltem és erős, egészséges vagyok, mint a makk.

És éldegélt is szépen csöndeskén és talán holta napjáig is elédegélt volna ilyen módon szegényesen, de elégedetten, ha egy napon nem találkozik a szomszédjával.

Ez a szomszédja jó két-három óra járásnyira lakott és duggazdag, hatalmas várur volt, de jó szívű és barátságos. Ugy szegéről-végről atyafiságban is állott Bálint urral és éppen nem vetette meg a szegény rokont.

— Látogass el néha hozzám, Bálint öcsém. Szívesen látlak. Holnap a nevem napját tartom, egy kis vendégség lesz nálam, legyen neked is részed benne. Eljőjj ám bizonyosan.

Ilyen szíves meghívást már csak nem lehetett visszautasítani. Bálint tehát másnap előkereste a legszebb ruháját és ámbátor biz ez már szintén kopott volt, mégis csak elmehetett benne a vendégségre.

Soha sem látott még Bálint olyan mulatságot, olyan bőséget, pompát, mint ezen

a vendégségen. Azt sem tudta, mit bámuljon inkább: a ragyogó termeket-e, vagy az asztalon a fényes arany- és ezüst-edényeket. Hát még a nagyszerű ételek-italok! A legtöbbjéről Bálint ur bizony azt sem tudta, hogy micsoda, hogyan kell megenni. No de a jó borokat miképen kell az ezüstszerűlegből inni, azt nem kellett tanulni.

Ámde Bálint urnak még sem telt igazi gyönyörűsége a nagy mulatságban. Minél vigabban voltak a többiek, annál szótlanabbá, kedvetlenebbé lett ő maga. Mert az jutott eszébe, milyen szegény ördög ő ezekhez a gazdag urakhoz képest, mint kell neki abban az omladozó várkastélyban sokszor száraz kenyéren tengődnie! Pedig hajdan az ő nemzetisége is ilyen gazdag és hatalmas volt! De már ő reá nem maradt egyéb a nyomoruságnál!

Lassan-lassan úgy elkeseredett, hogy a legjobb sült és a legfinomabb pástétom is szinte megakadt a torkán, a legpompásabb tokaji bort is keserű méregnek érezte. Mit ér ez a sok jó, ha otthon megint csak száraz kenyér várja. Egészen elmúlt a kedve a mulatságtól, lakomától s mikor

egyszer látta, hogy a társaság épp nagyon vigan van és senki sem ügyel rá, kilopózott a teremből, felült sovány, vén lovára és haza sompolygott.

Most már aztán vége volt az ő szerény, elégedett életének. Mikor szegényes ebédjénél ült, alig bírta lenyelni a sovány falatot, mert arra gondolt, milyen finom sülték és

pástétomok vannak a világon, a tiszta víz helyett pedig milyen jó borokat is tölthet a serlegbe az, — a kinek van. Dülledező várkastélyában alig tudott megmaradni, — hiszen ez már inkább bagolynak való romtanya.

Nem volt többé kedve semmihez, naphosszat elbolyongott a környéken s az öreg Andorásra bízta, hogy végezze, ami kevés dolog volt szegényes gazdaságukban.

Egy napon, amint így ügyelgett, arra a mocsaras nagy rétre tévedt, mely a sziklás hegyoldalon tul terült el. Tudta, hogy ez a nagy darab posványos föld is az övé, de még eddig soha sem nézte meg igazán. Mit is nézett volna ezen a haszontalan ingoványon? Itt-ott holmi törpe bokor tengődött, elvértve egy-egy szárazabb helyen egy pár csenevész fa is, közben sás, dudva,

... ELMULT A KEDVE A LAKOMÁTÓL.

iszapos mo
gyönyörűsége
is csupa el

— Tessé
ez? Jeles
ták meg az
san annyi
megyében s

Amint ez
hökkent. N
maga sem h
volna, mil
igazat mon
éppen m
Mert amint
gig nézett
mocsaras tá
látta, hogy
csak úgy h
zseg a tör
dek kigyó.

ha még
álmodni
tudta v
hogy enny
gyó lehet
rakáson. M
iszonyodva
tett el a
zalmas h
kelve a ké
a vén An

Elmond
kezve men

— No,
Nagyon m
Hiszen te
hogy a tö

— Nem
pedig sok

iszapos mocsár, — ebben bizony nem sok gyönyörúsége telhetett a gazdának. Most is csupa elkeseredésből nézte olyan sokáig.

— Tessék! Hát nem gyönyörű birtok ez? Jeles őseim a legszebb darabot hagyták meg az én számomra. Van itt bizonyosan annyi béka, kigyó, hogy az egész vármegyében sincs több.

Amint ezt mondta, egyszerre szinte meghökkent. Nem volt félnék, ijedős, de azt

maga sem hitte volna, milyen igazat mondott éppen most. Mert amint végig nézett a mocsaras tájon, látta, hogy azon csak úgy hemzseg a tömérdek kigyó. Soha még csak álmodni sem tudta volna, hogy ennyi kigyó lehet egy rakáson. Megiszonyodva sietett el a bor-

zalmas helyről és még akkor is ki volt kelve a képéből, mikor haza ért, úgy hogy a vén Andorás megkérdezte, mi a baja?

Elmondta, mit látott és félig szégyenkezve mentegetőzött:

— No, öreg, azért ne nevesz rajtam! Nagyon megboroztam a sok csuf féregtől. Hiszen te már bizonyosan láttad, tudod, hogy a tömérdek kigyó mint hemzseg ottan.

— Nem biz' én, uram, nem láttam soha, pedig sokszor jártam ott. Más sem látta

senki. Hanem a híret hallottam, hogy minden száz esztendőben, vagy még nagyobb időközben is, itt van a nagy kigyógyűlés, itt választanak kigyókirálynőt és ha ilyenkor oda téved valaki, akiben elég ügyesség és bátorság van, az szerencse fia lehet egész életére.

— Már ugyan hogy!

— Hát az úgy van, hogy a mocsár szélén van egy dombosabb hely, azon meg

egy magas fa. Ezen a fán sütikérezik a kigyókirálynő, akire könnyű ráismerni, mert ragyogó korona van a fején. Ez a korona nagyon süti a fejét, de nem teheti le, mert a legkisebb szennynek sem szabad hozzáérnie. De ha valaki ilyenkor szép tiszta fehér abroszt te-

... EGÉSZ KIRÁLYSÁGOT VEHET RAJTA.

ritene a fa alá, a kigyókirálynő mindjárt lejönne a fáról, letenné a koronát s aztán visszatérne a magasba. Ekkor aztán gyorsan el kell ragadni a koronát és futni életre-halálra, mert az egész kigyósereg üldözőbe veszi. Ha utól érik a korona elrablóját, menten agyon marják; de ha sikerül elmenekülnie haza, oda már nem követhetik és akkor vígan lehet a szerencse fia, mert azon a koronán olyan drágakövek vannak, hogy akár egész királyságot vehet rajta!

Bálint ur eleinte hitetlenül rázta a fejét, de meg az sem tetszett neki, hogy erőszakal elragadja a koronát. Ha kigyókirálynő is, aki viseli, mégis joggal viseli, övé az a kincsese korona.

De nem sokáig gondolkozott így. Erősebb volt az a vágya, hogy kincshez jusson.

— Megszerzem azt a koronát, ha életembe kerül is! Vagy agyon marnak a kigyók, vagy dús gazdag ur leszek, hatalmasabb minden szomszédomnál.

Mindjárt készülődött is. Fehér abrosz jó szerencsére még akadt a nagy ládában, előkereste Bálint ur az ősei szép kardját is, mert hát nem tudhatni, hogy ilyen veszedelmes kalandnál nem lesz-e rá szükség. Csupán azzal volt kissé megakadva, hogy gyorsabb lábu lóra lett volna szükség. Az a vén ló, melyen eddig néha lovagolt, rendesen szántásra, igavonásra szolgált, így hát bizony nem igen tudott sebesen futni.

— Majd sarkantyuzom. Hiába, nincs más. És azok a kigyók, ha még oly dühösen üldöznek is, nem juthatnak oly gyorsan előre, mint ez az én öreg lovam, ha jól neki rugaszkodik.

Megveregette az öreg ló nyakát.

— No, vén lovam, ha most jól szolgálatsz, élted fogytáig kényelemben, tiszta abrakon fogsz élni.

Rekkenő melegben, épp a déli órákban indult útjára. A mocsaras tájék jó meszszire volt, s Bálint csak lassan koczogott, hogy ki ne fárassza lovát, legyen jó erőben a hazafelé való futamodáskor. Lascacsán mégis eljutott az ingovány közélébe, ugyancsak izgatottan. Mert hátha nem igaz, amit a vén Andorás mesélt?

Egy magas bokor mögött leszállt a lováról s a kantárt oda akasztotta egy vastag ághoz. Aztán szétnézett. Fojtó, nehéz pára lebegett a mocsár fölött, de a nap izzó sugarai keresztül törtek rajta s amint Bálint kémlelődve szerte nézegetett, hirtelen olyan fényugár villant a szemeibe, hogy majd megvakult.

— Ott van! Igen, ott van! szólt magában lázas örömmel.

Csakugyan ott volt, egészen úgy, amint az öreg Andorás beszélte. Egy magas fának a tetejében óriási nagyságu kigyó tekergőzött és láthatólag nyugtalanul lögögte ide-oda a fejét. A fején pedig vakítóan ragyogó korona tündöklött.

— Ez a kigyókirálynő! suttogetta Bálint ur magában. Most hát rajta!

Oda sompolygott a fa alá és kiterítette a fehér abroszt, aztán gyorsan visszament a bokor mögé és leste, mi fog történni. Alig ért vissza buvóhelyére, már látta, hogy a kigyókirálynő észrevette a fa alá terített abroszt s gyorsan tekergőzve bocsátkozik lefelé. A következő pillanatban már letette fejéről a koronát, megkönnyebbulve nagyot fujt, aztán lassan feltekergőzött megint a fa tetejére.

Alig ért föl a kigyókirálynő előbbi helyére, Bálint néhány nagy ugrással ott termett a fa alatt, fölkapta a koronát, rohanvást rohant vissza a lovához és nyeregbe pattant.

— No most, öreg lovam! Fuss, életre halálra!

Még alig hogy megindult, rémes szisszenés hallatszott. Bálint majdnem akaratlanul hátrapillantott és látta, hogy a kigyókirálynő villámgyorsan ereszkedik le a fáról.

Bálint véres jó öreg pára futott mint a amint Bálint elhült a vér a reg megindul nagyot löktek szottak, vala sabbán maga sziszegésöktől minduntalan nyakába ugr mérges kigyó.

LE

*ÉDES Gazsi le
Meglött ma:
Hogy a Tátr
Víg napokban*

*Árnyukat vet
Szivod a bal
Csörgő patak
S gyönyörrel*

*Mert öröm a
A kedves, az
Mit itthon ta
Ah, ugy-e éd*

*De csak mul
Vidám nyar
Aki szorgalo
Gondtalan é*

*Van-e sok p
Járod-e a p
S amint nek
Az örökhó-f*

Bálint véresre sarkantyuzta lovát s a jó öreg pára össze is szedte minden erejét, futott mint a szél. Volt is miért. Mert amint Bálint ismét hátra tekintett, majd elhült a vér az ereiben. Az egész kigyóse-reg megindult utána. Gyűrűbe tekerözve nagyot löktek magukon, szinte röpülni látszottak, valamennyi előtt pedig leggyorsabban maga a kigyókirálynő. Rettenetes sziszegésöktől zúgott a levegő s Bálint minduntalan azt hitte, hogy már-már a nyakába ugrik a száz meg ezer dühös mérges kigyó.

(Vége következik.)

LEVÉL GAZSINAK.

Budapest, 1894. augusztus hó.

ÉDES Gazsi lelkem! Piczi leveled
Meggött ma: s fölötted kedvesen esett,
Hogy a Tátra bérczén, a szép Füreden,
Víg napokban rám is gondolsz, gyermekem!

Árnyukat vetik rád sudaras fenyők,
Szivod a balzsamos, selymes levegőt,
Csörgő patak partja játékid tere,
S gyönyörrel a lelked színültig tele.

Mert öröm az élet, boldogság, — ha jó
A kedves, az üdött, víg szünetidő;
Mit itthon tanultál, sok szépet okost:
Ah, ugy-e édes mind — elfeledni most?

De csak mulass, Gazsim! Ború, fürgeteg
Vidám nyaralásod ne zavarja meg;
Aki szorgalommal váltott rá jogot:
Gondtalan élvezni csak annak jutott.

Van-e sok pajtásod a fenyves alatt?
Járod-e a partos hegyi utakat?
S amint nekem egykor: valj tetszik-e úgy
Az örökhő-födte vén Lomniczi csúcs?

Mondják: holdvilágos, nyári éjken
Szép tündér-leányok járnak odafenn,
S lejtnek fürge tánczot: — s szemmel látható
Nyomukon gyémántta hogy válik a hó.

Igaz-e, vagy mese? Bizony nem tudom,
Járnak-e tündérek a havasokon,
Lejtenek-e tánczot szép nyáréjeken? . .
Lesd meg egyszer, pajtás, s irjad meg nekem.

Mióta elváltunk — van már öt hete, —
Messze jártam én is, messze dél fele;
Szálltam hegyen-völgyön, két országon át —
Hallom még a mozdony zúgó moráját.

S amikor megtértem, s az üres lakás,
Meg a vén házmester várt itt — senki más —
Gazsika is távol — forró nyár delén
Néma falaink közt dideregtem én . . .

Egyelőre ennyit. S most, áldjon az ég!
Csókold meg nevemben a mama kezét,
S köszöntöm ezerszer — mind együtt veled, —
Az erdőt, a bérczet, — a tündéreket! . .

Oszkár bácsi.

ARANY KALÁSZOK.

Mikor nagyon meg vagy elégedve magaddal és így szólsz: ime most jót csekedtem, — gondolj arra is, nem akartál-e egyuttal a pénzeddel pompázni, az erődért, tudásodért dicséretet aratni? Mert ha ez fordult meg, ha csak titkon is, az elmédben, akkor kevés az érdemed és igazában nem jót akartál cselekedni, hanem a saját hiúságodat akartad kielégíteni.

*

Komoly munkánál légy komoly és minden gondolatod csak feladatodra irányuljon. De azt ne hidd, hogy munkád végeztével is mindig komolykodó képpel és kedvvel kell járnod az emberek közt. Ellenkezőleg. Munkád végeztével légy vidám a vidámak közt, mert csak így fognak nemcsak jóra való, hanem kellemes embernek is tartani és mint ilyen, szeretni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 5-dik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

Erdély.

Helyesen fejtették meg: Fekete Sándor, Dobrovits Margit, Mérey Ágosta, Pirnitzer testvérek, Sneff Emilia, ifj. Kossaczky Oszkár, Joó Istvánka, Schlesinger Anna, Almásy Margitka, Sántha Irénke, Mészáros Zsófi, Rózsa (?) Szerénka és Piroska (vezeték neveteket tisztán írtátok ki. *F. b.*), Kremzír Ernő és Imre, Gyurkovich Dodi, Májeresik Annuska, Imrédy Kálmán és Károly, Frey Irma, Hunfalvy Livia, Zurányi Gusztáv, König Dénes, Kovách Sárika, Deutsch Lajos és Pie (a bihar-diószegi izr. elemi iskola nevében. De kicsoda név az a *Pie?* *F. b.*), Székely Jenő, Buttykay Ödön, Heksch Ilona és Margit, Schwarz Oszkár, Mader Ida, Hedvig és Emma, Vermes Ervin, Paukovich Szerena, Margit, Csilla és Bandi, Fried Ella és Gizella, Nékám István és Ervin, Unger Béla, Koritschoner Margit és Iván, Molnár Emil, Szerelmehegyi Jenő, Krammer Erzsike és Boriska, Kaiser Rózika, Baum Miklós, Halpert Erzsike, Toldi Livia és Piroska, Wagner Lajos, Botka Lajos és A. (Kicsoda az az A.? Irja ki a nevét, másképp jövőre nem fogom figyelembe vehetni. *F. b.*), Kemény Béla, Ifj. Halász Olivér, Moldován Béla, Sohár Andor és Laczi, Bartók Margit, Várady Bözsike, Szentpétery Gyula, Rétaý Vilma és Miecz, Rodakowski Andrzej és Alma, Ádler Anna, Unger Ilka, Velencei Tiborka, Schwarz Magda és Béla, Eötvös Helénke, Molnár Anna és Viktor, Weisz Ilonka és Ödön Lipót, Altmann Sarolta, Engel Jolán és Rózi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Buttykay Ödön*. *Mező-Kászonyban*, kinek a jutalom-könyvet (»*Aesopus*«, tanulságos mesék. »*Forgó bácsi könyvtára*« egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« XLVII. köt. 4-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Nagy Józsi, Kaiser Rózika, Schwarz Magda és Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Havass Imre. Sose búsulj, kedves fiam! Főlépülsz, még pedig hamarosan, csak szorosan az orvos rendeléséhez szabjad magad s gyöngéd környezetnek mindenben engedelmeskedjél. Azt szeretem, hogy nem vagy babonás. Meg is esnék, hogy a 13-ik év bajt és szenvedést jelentene. Legközelebbi leveledben már újabbat írj. Az egyik rejtvényednek az a hibája, hogy rokát emleget és nem rókát. A képes rejtvény

pedig talán nagyon is könnyűcske. — **Bánffy-Hunyadra.** Köszönet a nagyon kedves sorokért! Dr. J. J-t alkalmilag majd meginterpelláljuk. Legmelegebb üdvözetünket! — **Farkas Imre.** A kérelmet egyelőre nem igen tudnók mily módon teljesíteni, nem lévén előttünk a kötet s a szerzőről sem tudván semmi részletesebb körülményeket. — **Adler Steffie.** Vizsgálatod jó sikeréről meglelégedéssel értesültem. A régi számokra vonatkozó kívánságodat közöltem a kiadó-hivatallal, mely teljesíti, ha még talál olyan régi számokat; csak hogy ez nagyon kétséges. — **Stauber Margit.** Már egyszer közöltem éppen ezt a rejtvényt, éppen ily alakban. — **Bauer Béla.** Csinos leírásodat és megemlékezésed virágos bizonyosságait örömmel vettem. A gyönyörű havasok tájáról, teljes pihenés után, bizonynyai teljes erővel és kedvvel fogsz az új tanévbe belépni. Az »*Edelweiss*«-nak van magyar neve is: *havasi gyopár*. — **Molnár Anna és Viktor.** Az egyik rejtvényben nagyon is sok a felfordított alak, betű. A másikat meg fogom rajzoltatni. — **K. Császár Nellike.** Magam is ösmerem azt a szép tájat és élveztem, mint te most. És bizonyosan nemcsak szépségét élvezed, hanem elmondatot magadnak vagy elolvasad a dicső emlékeket is, melyek Visegrád várához, a nagy Lajos magyar királyunk székhelyéhez fűződnek s melyek még ma is föllekesztenek minden magyar szívet. — **Baum Miklós.** Rejtvénykéd nagyon is könnyűcske. — **W. Morné urnó, Nagyvárad.** Szives elismerő sorai kedves elégtételünkre szolgálnak. A »*Kis Lap*« tántoríthatatlanul igyekszik folyvást azon a helyesnek elismert uton haladni, melyen harmadfél évtizeddel ezelőtt megindult. — **Velencei Tiborka.** Az 1-ső és a 3-dik nagyon ismeretes, a 2-dik pedig nem szabatos, mert hosszú hangzók helyett rövidke vannak benne és sz helyett z. — **Unger Ilka.** Kérdésedre csak azt felelhetem, amit e rovatban (a 6-ik számban) Vedress Imrének feleltem. — **Vuk Mariska.** Hogy azt a nehéz kérdést ki adta föl? Lehetetlent kérdezel, mert hónapok, sőt évek során oly tömérdek ilyen fajta küldeményt kapok, hogy a beküldőre nem emlékezhetem. — **Schwarz Magda és Béla.** Szivesen foglak látni. Addig, remélem, még jócskán meg fog szaporodni a kellemes elbeszélmi valók sorozata. — **Pösztör Izabella.** Örömed jogosult, jól kiérdemelted. Köszönet engemet nem illet, mert én csak alkalmat adtam, hogy a nemes versenyben kiténtethessétek magatokat. A siker, tudom, további buzgó haladásra fog serkenteni. Szívből köszöntelek! — *Több levélről a jövő számban.*

A »KIS LAP« minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »*Kis Lap*«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 8.*

Felölös szerkesztő: *Forgó bácsi*. Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.